

bejdsløhedskasser, forsaavidt angaar disse Kassers Medlemmer, skyldes det alene rent praktiske Hensyn, idet man gaar ud fra, at Antallet af Arbejdsløhedskasse-medlemmer, der falder ind under Loven, i Hovedstadskommunerne og visse Købstæder er saa betydeligt, at det vilde kunne volde administrative Vanskeligheder, om Kommunalbestyrelsen eller Hjælpekassen selv skulde foretage Udbetalingen og føre Kontrol.

ad § 4.

Som det vil fremgaa af Paragrafens Stk. 1 og 2, foreslaas det, at Understøttelsesudgifterne skal bæres med $\frac{1}{3}$ af Opholdskommunen, $\frac{1}{3}$ af Arbejdsløhedsfonden og $\frac{1}{3}$ af Staten. I det af Socialministeren d. 30. Oktober 1929 fremsatte, af Folketinget vedtagne Forslag var det foreslaaet, at Udgifterne skulde fordeles saaledes, at Opholdskommunen bar $\frac{1}{3}$, medens Arbejdsløhedsfonden bar de resterende $\frac{2}{3}$.

I Betragtning af de Opgaver, som ved det af Socialministeren i indeværende Rigsdagssamling fremsatte Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløhedsforsikring m. m. er tænkt løst af Arbejdsløhedsfonden, har man imidlertid anset det for ønskeligt ikke at svække dennes Økonomi for stærkt igennem dette Lovforslag, og dette er Grunden til, at man har foreslaaet Fondens Andel i Udgifterne begrænses til en Tredjedel.

Paa Grundlag af Forhandlingerne om det forannævnte, af Socialministeren d. 30. Oktober 1929 fremsatte Lovforslag har man i Paragrafens Stk. 3 foreslaaet, at der skal gives Arbejdsløhedsfonden Adgang til at øve Tilsyn med Udbetalingen af Understøttelser efter Loven og med, at Kontrollen med de understøttede er betryggende gennemført.

ad § 5.

Ifølge de statsanerkendte Arbejdsløhedskassers Vedtægter paahviler det Medlemmerne at betale Kontingent til Kassen ogsaa under Arbejdsløhedsperioder. Saa længe Medlemmerne oppebærer Understøttelse af Kassen, ordnes dette Forhold paa den Maade, at Kontingentet tilbageholdes i Understøttelsen. Derimod volder det i

vid Udstrækning Medlemmerne Vanskelighed at betale deres Kontingent, og derigennem opretholde deres Forsikring, i den Del af Ledighedsperioden, som de ikke oppebærer Understøttelse for, og denne Vanskelighed løses kun delvis igennem den Adgang, som Arbejdsløhedsloven af 1. Juli 1927 § 13, Stk. 3, giver Kommunerne til uden Fattighjælps Virkning at yde Medlemmerne et Tilskud til Bestridelse af indtil en Tredjedel af Medlemsbidraget.

Under Hensyn til de med Aarene tiltagende Vanskeligheder, som den vedvarende, forholdsvis store Arbejdsløshed medfører, vil det efterhaanden ikke kunne kræves, at de arbejdsløse, der har gaaet ledige i saa lang Tid, at de har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse, af Understøttelsen efter § 1 skal kunne afse det Beløb, der er nødvendigt for at fortsætte Kontingentbetalingen, og da det Offentlige er interesseret i, at det størst mulige Antal arbejdsløse opretholder deres Arbejdsløhedsforsikring, foreslaar man i denne Paragraf, at en Kommune kan vedtage som Tillæg til den Understøttelse, der ydes efter § 1, at betale vedkommende understøttedes Kontingent til Arbejdsløhedskassen. Denne Bestemmelse er saa meget mere naturlig i det foreliggende Lovforslag, som der er gennemført den for alle Arbejdsløhedskasser bindende Regel, at de almindelige Restancefrister ikke gælder ved Regnskabsaarets Udgang, idet alt skyldigt Bidrag skal være indbetalt inden hvert Aars 31. Marts.

Bestemmelsen bør imidlertid ikke kunne benyttes til at dække en Kontingentrestance, som allerede foreligger paa det Tidspunkt, da Hjælpen efter § 1 begynder at løbe, og det er derfor fastsat, at der i Henhold til § 5 kun kan betales Kontingent for det Tidsrum, i hvilket Understøttelsen i Henhold til nærværende Lov oppebæres.

Da det maa anses for en naturlig Op-gave for Arbejdsløhedsfonden at bidrage til, at Arbejdsløhedskassernes Medlemmer ikke i en ekstraordinær Arbejdsløhedsperiode glider ud af Forsikringen, har man foreslaaet, at Fonden fuldt ud skal refundere Kommunerne Udgifter i Henhold til § 5.